

Arrest

nr. 143 176 van 14 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij schrijven van 9 april 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 september 2014 de beslissing waarbij de aanvraag om

verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 23 september 2014 ter kennis wordt gebracht, is de bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 4 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van 2 jaar. Deze beslissingen worden verzoekers tevens op 23 september 2014 ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Ambtshalve stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat beide verzoekers op 4 september 2014 een inreisverbod voor een duur van twee jaar werd opgelegd. Deze beslissingen zijn verzoekers op 23 september 2014 ter kennis gebracht. Noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit een raadpleging van de eigen databank van de Raad blijkt dat verzoekers tegen deze beslissingen een beroep hebben ingediend, waardoor deze opgelegde inreisverboden definitief zijn geworden. Verzoekers betwisten dit gegeven als dusdanig ook niet ter terechtzitting.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*.

Verweerder kan, ingeval van een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing, dan ook niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat verzoekers nog steeds in het Rijk verblijven en onder definitief geworden inreisverboden staan, die niet werden opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet – vast te stellen dat het verzoekers voor de duur van de inreisverboden verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), waardoor hen de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België niet langer kan worden afgegeven.

2.3. Ter terechtzitting gevraagd naar het actuele belang dat verzoekers nog hebben bij huidig beroep, gelet op de voormelde vaststellingen, stellen verzoekers dat zij ten tijde van de verblijfsaanvraag nog niet onder een inreisverbod stonden, doch de Raad kan niet inzien op welke wijze dit betoog afbreuk kan doen aan de vaststelling dat zij thans wel degelijk elk onder een inreisverbod staan dat definitief is geworden, gegeven dat verhindert dat hen de verblijfsmachtiging in België op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog wordt afgegeven en waardoor verweerder bij een nietigverklaring van deze beslissing deze enkel opnieuw vermag af te wijzen. Ook de Raad van State stelde reeds vast dat het gegeven dat het inreisverbod dateert van na het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de betrokkene niet langer over een actueel belang beschikt bij het beroep tegen de beslissing waarbij de

aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en dit gelet op het gegeven dat de betrokkene onder een definitief inreisverbod staat (RvS 30 december 2014, nr. 10.989 (c)). Ook door op louter algemene wijze te stellen dat zij over een “*effectief rechtsmiddel*” dienen te beschikken tegen de bestreden beslissing, tonen verzoekers niet in concreto het bestaan van het wettelijk vereiste belang aan. In de mate dat zij hieraan verbinden dat verweerder de uitkomst van de beroepsprocedure voor de Raad inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf diende af te wachten alvorens inreisverboden op te leggen, merkt de Raad op dat dit betoog in wezen een kritiek betreft op de opgelegde inreisverboden die op zich niet het voorwerp uitmaken van het thans voorliggende beroep. Verzoekers dienden hun grieven met betrekking tot deze inreisverboden aan te wenden in het kader van een beroep gericht tegen deze beslissingen, hetgeen zij evenwel nalieten te doen. Dit betoog vermag andermaal nog niet aan te tonen op welke wijze verzoekende partijen nog een belang behouden bij het thans voorliggende beroep gericht tegen de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard.

2.4.1. In de uiteenzetting van hun middelen in het verzoekschrift, brengen verzoekers evenmin elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de voorgaande vaststellingen.

2.4.2. Verzoekers beroepen zich allereerst op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij stellen een privé- en gezinsleven in België te hebben opgebouwd en geven aan dit niet in redelijkheid te kunnen verzetten in het land van herkomst. De Raad merkt op dat verzoekers hun grieven ontleend aan deze verdragsbepaling in beginsel enkel op nuttige wijze kunnen laten gelden in het kader van een eventueel verzoek tot opheffing of opschorting van de inreisverboden overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Zonder een opheffing of opschorting van de betreffende inreisverboden, blijft immers de vaststelling gelden dat zelfs indien de thans bestreden beslissing wordt vernietigd, het verzoekers voor de duur van de inreisverboden verboden is in het Rijk te verblijven waardoor verweerder niet anders kan dan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet andermaal af te wijzen. Het obstakel dat hen verhindert op het Belgisch grondgebied te verblijven betreft zo actueel in wezen de inreisverboden. Hierbij kan worden benadrukt dat uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk te terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ten overvloede merkt de Raad daarnaast op dat verzoekers geenszins aannemelijk maken als zou er op verweerder alsnog een positieve plicht, voortvloeiend uit artikel 8 van het EVRM, rusten om hen toe te laten tot een verblijf in België. De Raad wijst er zo allereerst op dat het gehele gezin zich verblijfsrechtelijk in dezelfde situatie bevindt en de gezinsleden aldus niet van elkaar dreigen te worden gescheiden. In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van het EHRM oordeelde het EHRM verder reeds dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft verkregen – situatie zoals deze zich ook in casu voordoet – bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in het privéleven uitmaakt (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Verzoekers’ verwijzing in dit verband naar rechtspraak van het EHRM betreffende gevestigde vreemdelingen die worden uitgewezen en die met het land van herkomst geen andere band hadden dan hun nationaliteit en waarbij de eenheid van het gezin in het gedrang kwam, is in casu niet dienstig. Deze situatie doet zich als dusdanig in casu immers niet voor. Verzoekers brengen ook geen concrete elementen aan die aantonen dat het verderzetten van het privéleven en de gezinsbanden elders niet mogelijk zou zijn. Zo brengen zij geen begin van bewijs aan van een beweerde ‘*zeer vijandige omgeving*’ in het land van herkomst. Zij wijzen verder op de afhankelijkheid van verzoekster van de andere gezinsleden ten gevolge van haar medische situatie, doch de thans bestreden beslissing heeft betrekking op het hele gezin en er blijkt geenszins dat de gezinsleden dreigen van elkaar te worden gescheiden. Het louter aangeven geen contact meer te hebben met het land van herkomst en aldaar alles te hebben achtergelaten, kan – naast het gegeven dat dit een louter algemene bewering betreft die niet op zijn objectiviteit kan worden getoetst – nog niet volstaan om aan te tonen dat het verzetten van het privéleven en de gezinsbanden niet in redelijkheid mogelijk is in het land van herkomst of elders.

2.4.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, baseren verzoekers zich volledig op de medische problemen van verzoekster. De Raad herhaalt vooreerst dat de in casu bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, laat staan een gedwongen verwijderingsmaatregel, zodat een schending van artikel 3 van het EVRM ten gevolge van de thans bestreden

beslissing in geen geval dreigt. Een door verzoekers in het verleden ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd op 7 november 2013 ook reeds ongegrond verklaard. Indien verzoekers zich niet akkoord konden verklaren met deze beslissing, stond het hen vrij hiertegen een beroep tot nietigverklaring in te dienen bij de Raad. Er blijkt evenwel niet dat zij dit hebben gedaan. De Raad wijst vervolgens ook op het bepaalde in artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

[...]

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

In hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beperkten verzoekers er zich toe te verwijzen naar de door hen reeds ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij beriepen zich bijgevolg andermaal op de (medische) elementen die zij ook reeds inriepen in hun eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er thans sprake zou zijn van wezenlijk nieuwe elementen op dit vlak. De wetgever heeft in voormelde wetsbepaling uitdrukkelijk bepaald dat elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*), blijkt ook dat het de betrachting van de wetgever was om *“[...] opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”* Aldus blijkt ook niet dat verweerder, bij een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing, anders vermag te oordelen dan dat de ingeroepen medische elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

De Raad merkt verder ook nog op dat de wetgever door middel van artikel 74/11, § 3, laatste lid van de Vreemdelingenwet heeft voorzien dat de inreisverboden niet kunnen ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijft de mogelijkheid voor verzoekers openstaan een procedure op deze gronden op te starten in België en dient te worden aangenomen dat indien wordt vastgesteld dat is voldaan aan de voorwaarden gesteld in deze bepalingen, zij gerechtigd zijn in België te verblijven en dit prevaleert op de inreisverboden. Waar verzoekers, die onder definitieve inreisverboden staan, aldus van mening zijn dat verzoeksters medische situatie alsnog dermate verslechtert dat zij een verblijf in België kan verantwoorden, verhindert niets verzoekster opnieuw een beroep te doen op de voor ernstige medische problemen voorziene verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Er blijkt, gelet op het voorgaande, niet dat verzoekers zich in het kader van het thans voorliggende beroep dienstig kunnen steunen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.4.4. De overige opgeworpen schendingen van verschillende beginselen van behoorlijk bestuur zijn niet van aard afbreuk te kunnen doen aan de voorgaande vaststelling dat niet blijkt dat verzoekers nog een belang hebben bij de eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

2.5. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers het wettelijk vereiste belang ontberen bij huidig beroep. Het beroep is, bij gebreke van het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekers werden het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS